

## Arrest

**nr. 320 608 van 23 januari 2025**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN**  
**Ankerstraat 114 bus 1**  
**9100 SINT-NIKLAAS**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 19 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de gegrondheid ervan voor zover het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 10 oktober 2024 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

*“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).*

*Het beroep komt onontvankelijk voor, in de mate dat het gericht is ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt hiertegen geen rechtsmiddel ontwikkeld. In zijn inleidend verzoekschrift stelt verzoeker dat de nietigheid van de eerste bestreden beslissing de nietigheid van het bestreden bevel tot gevolg heeft daar dit laatste een gevolg zou zijn of zou voortvloeien uit de eerste bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gebaseerd op de eerste bestreden beslissing. Het bevat duidelijk eigen juridische en feitelijke overwegingen. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Hoe dan ook blijkt uit het onderstaande dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich niet lijkt op te dringen.*

*Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, lijkt ongegrond.*

*De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending daarvan blijkt dan ook niet.*

*Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met het feit dat verzoeker in het verleden over een F-kaart beschikte. Verzoeker merkt op dat indien hij nog 1 jaar langer verblijf zou hebben gehad op basis van dit statuut, hij zelfs kans zou gemaakt hebben om de Belgische nationaliteit te bemachtigen. De Raad ziet niet in hoe deze bespiegeling de door verweerder gedane beoordeling kan onderuit halen. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet in concreto ingaat op de overige motieven van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt wel de elementen die zijn zaak kenmerken, is ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat hij “terecht verhinderd” is om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en dat door hier anders over te oordelen de bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin”. Met een herhaling van de ingeroepen elementen en door zijn eigen visie op zijn zaak mee te delen toont verzoeker niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hem ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoeker betoogt: “dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoeker gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke - zoals in de praktijk blijkt - minstens maanden in beslag kan nemen (in casu duurde de behandeling van de 9bis-aanvraag van verzoeker 13 maanden), juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoeker hierdoor de banden, integratie, dewelke hij met België heeft opgebouwd, zwaar dreigt aangetast te zien, hetwelke disproportioneel zou zijn.” Deze omstandigheid heeft verzoeker echter niet als dusdanig aangehaald in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op basis van elementen waarover verweerder niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheid buitengewoon is in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.*

*Wat betreft opgeworpen elementen van integratie is de afweging in de eerste bestreden beslissing, “De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al eer dan zestien jaar in België zou verblijven, dat hij vier jaar over legaal verblijf beschikt zou hebben, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij het Nederlands ondertussen machtig zou zijn, dat hij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij jaren als arbeider gewerkt zou hebben, dat hij bereid zou zijn opnieuw tewerkgesteld te worden desgewenst in een knelpuntberoep, dat hij over de nodige bekwaamheden zou beschikken, dat hij meer dan werkbereid zou zijn, dat hij zou beschikken over een geloofwaardige werkbelofte, dat hij op zijn oude job opnieuw aan de slag zou kunnen, dat hij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij hier sociale banden gecreëerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van bijzondere banden met België, dat er sprake zou van een duurzame lokale verankering, dat hij een*

*inschrijvingsformulier Nederlands voorlegt evenals enkele loopbaanfiches, het resultaat van zijn cursus maatschappelijke oriëntatie, zijn attest van inburgering, zijn arbeidsovereenkomst en verschillende getuigenverklaringen en foto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit is in overeenstemming met de in de bestreden beslissing aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het laatst aangehaalde arrest “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. Door louter opnieuw de voormelde elementen te herhalen, kan verzoeker de gedane beoordeling ervan niet aan het wankelen brengen.”*

1.2. Verzoeker richt op 24 oktober 2024 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

*“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die hem moeten toelaten zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit België, zodat de Raad het standpunt dat hij heeft ingenomen in voormelde beschikking zal dienen te herzien. Voor het overige volhardt hij in zijn verzoekschrift. De verwerende partij onderschrijft de gronden van de beschikking.”*

1.4. Door de overtuiging te ventileren dat hij wel degelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en verder enkel te volharderen in het verzoekschrift, slaagt verzoeker er geenszins in de inhoud van de hierboven weergegeven beschikking te weerleggen. Deze blijft bijgevolg overeind.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het enig aangevoerde middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, is ongegrond.

## 2. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd tegen de bestreden beslissingen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA